Hans Heiling.

Hans Heiling.

Romantisk Opera i tre Acter, med et Forspil

af

Ed. Devrient.

Oversat til Musik af Heinrich Marschner

ved

Carl Fred. Güntelberg.

Kjøbenhavn.

C. Steens Forlag. Bianco Luno & Schneiders Tryk.

1836.

Hans Heiling.

Romantisk Opera i tre Acter, med et Forspil.

Personerne i Forspillet.

Bjergaandernes Dronning.
Hendes Søn.
Bjergaander.
Gnomer.
Dverge.

Personerne i Operaen.

Dronningen.
Hans Heiling.
Anna, hans Brud.
Gertrud, hendes Moder.
Conrad, borggrevelig Livskytte.
Stephan, } Bønder.
Niclas, }
Jægere, Bønder, Spillemænd.
Bjergaander.

(Heiling er af guulagtig, bleg Ansigtsfarve, sort Haar og Skjæg. Han gaaer ganske sort klædt, Kjolen naaer ham ned til Knæerne. Fra første Acts femte Scene indtil Slutningen af anden Act bærer han en sort Pels over sin øvrige Dragt, der ligesom den flade Baret er kantet med Graaværk).

Forspil.

Underjordisk, hvælvet Hule, der viser Indgangene til flere Sidehuler; oplyst af et mat, rødligt Skjær. Paa de takkede Vægge klavre Dverge omkring, pudse Metalaarerne og bære travlt Ertsstufer og Ædelstene frem, som de knælende forevise Dronningen og Heiling. Disse sidde i Midten af Skuepladsen paa en Tronforhøining. Heiling i den allerede beskrevne Dragt, men prydet med en lang, pragtfuld Kaabe og en gylden Ring med funklende Ædelstene om Hovedet, sidder tankefuld med en lille Guldstav i Haanden. Gnomer rulle Klippestykker, bære Byrder o. s. v.

1.

Chor af Bjergaander.

Rask, uforsagt
Vort Dagverk fuldbragt!
Paa svulmende Strømme,
Betvungne ved Magt,
Trolig giv Agt!

De Skatte, som drømme
I Afgrundens Nat,
Fremdrager nu brat!
Uden Fred,
Op og ned;
Aldrig stille,
Guld vi adskille,
Plukke Demanter
Med blinkende Kanter:
Den Blomst, hvorefter Mennesket tragter,
Mens Roden sig grener i dybe Schachter.

2.

Duet med Chor.

Heiling

(Kaster Kaaben fra sig, og lægger Insignierne paa sin Magt bort).

Alt nok! Med travle Dont nu holder inde!
Jeg maa herfra, laer mig ei længe binde;
Til lyse Jord mig Kjærligheden drager!

Dronningen.

Saa vil du da for stedse os forlade?
Ei meer dit Blik i Moderøiet bade?
Du dine Brødres Hylding koldt forsager!

Heiling.

For stedse ja; thi vil jeg eders Krone bære,
Jeg jordisk Elskov ei maa nære,
Og det udholder Hjertet ei!

Fra den Tid Anna jeg skued,
Og kjærlig hun for mig lued,
Kronens Glands mig frister ei.

Chor.

Hist i Menneskers falske Net
Vil Træl du være,
Bjergets gyldne Ring ei bære,
Broder, er det ret?
O bliv dog her;
I hvad du byder,
Bjergaanden lyder
Dig fjernt og nær!

Heiling.

Bort! jert Raab I kun henveire;
Op til Lyset vil jeg stige,
Ei fra Anna meer mig snige,
Eders Sabbath her at feire!

Chor.

Ei, ei, ei, hvor trodsig
Viser han mod os sig!
Kroer sig som en Greve,
Vil paa Jorden leve;
Pas paa,
Det galt vil gaae!

Dronningen.

Saa har den Svaghed, som end nager mig,
O, arme Søn, forplantet sig paa dig!

Du veed jo, at dig Livet
Min Omhed for en Dødelig har givet,
At derfor du, et ulyksaligt Dobbeltbilled,
Til Maal for evig Kamp er stillet.

Heiling.

Jeg veed det, Moder, derfor stands mig ei,
At ganske jeg paa Jordens Blomstervei
Ved Annas Haand til Menneske kan blive.

Dronningen.

Det vil du aldrig, tro kun mig!
Fremmed bliver du paa Jorden.
Støvets smaalig trange Orden
Snart dig bli'er modbydelig;
Anger dig vil sønderrive,
Hjemvee martre dig.
(Hemmelighedsfuldt og hastig.)
Derfor bevar blot den magiske Kraft
De Aander at binde;
Lod Nøglen til Bjergenes Dyb du svinde,
Var Alting tabt.

Heiling (uvillig afbrydende).

Hvad hjælper mig hin Bog?
Hvortil dens Trylleſprog,
Som aldrig Held mig bragte dog!
I Annas Barm min Lykke har sin Trone,
Og Kjærlighedens Krone
Mig vinker fra en bedre Zone.

Dronningen (betydningsfuldt).

Og veed du vist da paa din Blomstervei,
At denne Trylledrøm dig skuffer ei?

Heiling (mørk).

Tys, Moder, tys; o lad mig altid drømme!
Et Helvede hver Tvivl var i mit Bryst.
Giv Brudesmykket mig og ønsk mig Fred!

Dronningen.

Din Moders sidste Gave er beredt!

(Dverge bringe paa hendes Vink et zirligt udarbeidet Skrin, som hun aabner.)

Blomst fra Bjergets Aarer,
Hvor din Glands er skjøn!
Vær nu Billed paa de Taarer,
En Moder græder for sin tabte Søn.
Saa tag da denne Taarekrone,
En Offerkrands min Fjende at forsone.
Ak med min Qval bekrandser du din Lyst,
Mens jeg forladt staaer uden Trøst.

Heiling

(knæler for Dronningen og trykker hendes Hænder med Heftighed til sine Læber og Øine).

Hold op! hold op! mit Hjerte briste maa;
Hvor kan vor Afskedstime du forbittre saa?

(Vil ile bort.)

Chor

(omringer ham i en samlet Gruppe).

Du skal ikke vige;
Her standser din Vei.

paa eengang.

Kun her er dit Rige,
Vi slippe dig ei!

Dronningen.

O, Søn, lad dig sige,
Forlad os dog ei!

Heiling.

Hvad, Trusler tillige?
I standse mig ei!

(griber Tryllestaven og hæver den bydende.)

Plads her — eders Herre befaler!

Chor (viger forskrækket tilbage og kaster sig ned).

Vee os! vee os!

Heiling
(rækker Dronningen knælende Tryllestaven og bøier sig over hendes Haand).

Lev vel, du arme, sønneløse Moder!
(reiser sig og siger, idet han gaaer bort, til Choret:)
Farvel, I mørke, glædeløse Brødre!

Dronningen
(udstrækker Armene efter ham).

Min Søn, min Søn! seer jeg dig aldrig mere?

Heiling
(vender sig om og træder efter en Pause hen til hende).

Naar mit Haab er slukt,
Og mit Hjerte lukt,
Da gaaer til dig min Veie
O, ønsk det ei! Min Moder, ønsk det ei!
(Iler bort; man seer ham stige over Fjeldtakkerne.)

Chor.

Han iler bort til falske Jord;
(raabende efter ham.)
Vee den, som brød sit Ord!

Dronningen
(som imidlertid er sunken ned paa Foden af Forhøiningen).
O, arme, sønneløse Moder!

Chor
(gjentagende hendes Klage).
O, arme, sønneløse Moder!

Dronningen
(hæver sig rask op).
Nei, nei; forgjæves ei jeg Magt skal have;
Jeg hviler ei, vil nytte Skjebnens Gave,
Min Søn for stedse til mit Bryst at føre.

Chor.

Lad, Dronning, os din Vilje høre;
Befal, hvad vil du vi skal gjøre?

Dronningen.

Taalmodig vente paa mit Bud!
Nu eders Dagverk iler at fuldende,
Opmærksomt: Bjergets Gaadeskrift at kjende!

Gnomer
(knurrende indbyrdes).
At trække og drage,
Os tumle og plage
Er evig vor Lod!

Chor
(begynder atter sin første Syssel).

Rask uforsagt
Vort Dagverk fuldbragt!
Paa svulmende Strømme,
Betvungne ved Magt,
Trolig giv Agt!
O. s. v.

(Dronningen forbliver i en sørgmodig grublende Stilling, medens Bjergaanderne travlt fordele sig paa Scenen og i Sidehulerne.)

Første Act.

Første Scene.

(Det Indre af Heilings Bolig, mørk og forrøget. Bøger, Flasker, Smeltedigler og astronomiske Instrumenter ere opstillede langs Væggene og over Kaminen. **Heiling** stiger op igjennem en Falddør, saaledes som han gik bort i Forspillet og med Klenodieskrinet i Haanden. Han seer ned i Gangen, der lukker sig efter ham).

3.

Recitativ og Terzet.

Heiling.

For evig tilluk dig, du skumle Vei,
Jeg vandrer dig ei meer!
(træder hen til den store Bog, der ligger opslagen paa Bordet).
I mægtige Tegn,
Hvis Tryllekraft behersker alle Aander,
Forstummer evig nu!
(slaaer Bogen i og lukker Spænderne).
Med Kjærlighedens Arm omslyng mig nu,
Du lyse Jord, og vær mig trofast; jeg
Er din for stedse!
(lægger Smykket i en Kiste, og opfrisker de næsten udslukte Gløder i Kaminen).

Anna og Gertrud (udenfor; banke paa Hoveddøren).

Mester Heiling!

Heiling (studser).

Hvem kalder?

Anna og Gertrud (som før).

Mester Heiling dog, god Morgen!

Heiling (henrykt).

Ha, det er Anna!
(aabner hurtig den stærk tillaasede Dør.)

Anden Scene.

Anna og Gertrud (træde ind).

Terzet.

Heiling (til Anna, stormende og ømt).

Velkommen vær, du Elskelige!
Min Bolig gjør du til et Himmerige.
Tør første Gang jeg under dette Tag
Med dine Hænder mildne Hjertets Lue?
(trykker hendes Haand til sit Bryst.)

Anna (bebreidende).

Og dog igaar den hele Dag,
I lod Jer atter ikke skue!

Gertrud.

Vi efter Jer ret længtes har.

Heiling (ømt til Anna).

For mig du kjærligen da sukked?

Anna.

Ja, ret fortrydelig jeg var,
At I paa ny Jer indelukked.
Hvad gjorde I vel, smukt mig siig?

Heiling.

Ak, jeg tænkte kun paa dig!
Men fra denne Stund, du Kjære,
Aldrig jeg undflyer dig mere!

Anna.

Ret saa, fly den Lønlighed,
Som dog Ingen frydes ved.
Sværg den mørke Grublen Had,
Lær at være mild og glad!

Heiling.

O, hvor gjerne følger jeg
Dig som Stjerne paa min Vei!
Naar først vi altid følges ad
Vil du see mig salig glad.

Gertrud.

Ved saa megen Ømhed maa
Moderhjertet henrykt slaae.
Duen liig med Fredens Blad
Smiler nu min Fremtid glad!

Heiling. Det er altsaa første Gang, du gjør mig saa lykkelig, at betræde mit Huus; om faa Dage indfører jeg dig som Herskerinde deri, og da skal Alt rette sig efter din Villie.

Anna (seer sig ængstelig om). Men siig mig dog, hvad er dette for selsomme Ting? Det gyser i mig, naar jeg seer omkring paa Væggene. ~~Hvortil bruger I alt det forvirrede Kram, som gjør at man næsten ikke kan aande frit herinde?~~

Heiling. Du kjære, frygtsomme Glut, skjend ikke paa disse uskyldige Sager, som jeg kun bruger til mine Forskninger i dybere Videnskaber. Du skal heller ikke boe her; et fortroligt, lille Kammer, hvor Intet skal forstyrre eller skrække dig, venter dig allerede; jeg skal strax føre dig derhen.

Gertrud. O, ja, Mester! gjør det. Jeg maa tilstaae, at jeg er en Smule nysgjerrig efter at see mig om i eders Bolig.

Heiling. Nu vel, saa lad mig gaae lidt i Forveien, for at du kan finde Alt i tilbørlig Orden. Om lidt skal jeg hente dig. (gaaer ud af Sidedøren).

Tredie Scene.

Gertrud. Anna.

Gertrud. Nu, Anna, du siger jo ikke et Ord. Behager din Brudgoms Huus dig da ikke? Udenfra tager det sig dog meget smukt ud.

Anna (har sat sig ned). O ja, Moder! det behager mig ogsaa; — men — jeg kan dog ikke glæde mig dertil.

Seer det ikke ud her, som om man aldrig kunde have et muntert Øieblik? og hvor eensomt; Vor Landsby er næsten en heel Miil borte; rundt om seer man kun ~~øde Land~~, Klipper og Hede. Ak Moder — (halvsagte) I skulde ikke have overtalt mig til denne Forlovelse med Heiling!

Gertrud. Men Barn, hvad tænker du paa? At gifte dig med en saadan rig og lærd Mand, som Alle misunde dig, hvorledes kan du fortryde det? Hvad har du vel ellers at vente? Ingen af de unge Knøse mener det dog ærligt med en fattig Pige.

Anna (halv for sig). Ingen?

Gertrrud. Nei, siger jeg dig, Ingen!

Anna. Hm, I gjør det ogsaa værre, end det er.

Gertrud. Kan man da gjøre det værre, end de unge Karle nutildags? (For sig). Hvad mon der nu spøger i hendes Hoved? Gid dog Heiling vilde komme tilbage! Jeg maa see, hvor han bliver af.

(Gaaer ud af Sidedøren.)

Fjerde Scene.

Anna (alene).

(Bliver en Stund siddende med Hænderne i Skjødet og seer hen for sig; derpaa drager hun et dybt Suk.)

Ak, hvad hjælper al min Grublen mig, det bliver dog ikke anderledes! (Reiser sig) Hvorfor tænker jeg kun bestandig paa ham? Hvem veed, om han bryder sig om mig; og hvis han ogsaa gjorde det — det kunde dog ikke forandres; om to Dage skal jeg have Bryllup. — Ak! (Hun gjør et Par Skridt, og standser foran Bordet, hvor den store Bog ligger). Hvad det er for en forskrækkelig stor Bog, og med

saamange Spænder paa. (Forsøger at aabne den.) Ih, see, hvor let de springe op! Der er vist mange, brogede Helgenbilleder i den, og dem holder jeg saa meget af at see.
(Hun slaaer Bogen op.)

4.

Terzet.

Anna.

Hvad maa jeg skue?
Hvilke selsomme Tegn!
Hvor de gnistre og lue
Under Bladenes Hegn.
Syner paa Syner myldrende følger;
(blader videre.)
Svulme som Bølger
Og sig selv opsluge,
Til min Barm sig knuge!
(Bladene vende sig selv om.)
Meer og meer!
Nu Kredse de slaae;
Mine Sandser forgaae.
Ha, rædsomt, hvilket Dyb jeg seer!

Femte Scene.

Heiling styrter heftig ind. Gertrud.

O, Rædsel! hvilken Dæmon gav
Dig Nøglen til min Lykkes Grav?
Ha bort, Forvovne!
(Støder hende heftig bort, og slaaer Bogen i; hun synker i Gertruds Arme.)

Gertrud.

Hvad fattes dig,
Mit Barn?

Anna.

Vee, vee!

Heiling (iler hen til hende).

O tilgiv mig!
Kom til dig selv! din Angst lad mig forjage!
(Vil tage hende i sine Arme)

Anna (løsriver sig).

Nei, giv mig min Fred tilbage,
Bort med Bogen, fuld af Gru!

Heiling

Anna, hvad forlanger du?

Anna.

Brænd den flux, barmhjertig vær!
Hvis I Annas Fred har kjær.

Heiling.

Anna, hvad forlanger du!
(For sig.)
Skal min høie Videnskab,
Skal min Stolthed og min Kraft
Falme uden Frugt?
Skal jeg Magtens Herlighed
Ganske lægge ned!

Anna

(ængstelig omslyngende hans Arm).

eengang

Har mine Bønner ingen Magt?
Er alt eders Kjærlighed slukt?
Vær barmhjertig, giv mig Fred,
Før jeg synker ned!

Heiling

(betragter Anna ømt og trykker hende til sig.)

Alt, ja Alt du kan af mig begjære!

(Tager Bogen med begge Hænder, og kaster den i Ilden.)

Lad da Flammen dig fortære!

(En høi Lue slaaer op og fortærer Bogen; der høres en huul Torden.)

Magtløs, arm du skuer mig,
Al min Lykke boer hos dig!

paa eengang

Anna.

Min Tak modtag!
I paa ny mig Livet
Har tilbagegivet.
Ja, nu aander frit jeg atter!

Heiling.

Din Angest forjag!
Henrykt selv jeg Livet
For dig havde givet;
Intet høit som dig jeg skatter.

Gertrud.

O, glade Dag!
Han har eftergivet;
Offred gjerne Livet
Blot af Ømhed for min Datter.

Gertrud. Nu det var ret, Mester Heiling, at I gav efter for Annas Bønner.

Heiling (betænkelig). Var det ret af mig? — Jeg offrede Meget — Meget!

Anna. Nu veed jeg, Heiling, at I elsker mig.

Heiling (drager hende til sit Bryst). Veed du det; o, saa glem det aldrig, aldrig! du kan jo rigelig gjengjelde.

Anna (bemærker en Kjæde, som blinker frem paa hans Bryst). Hvad har I der, Heiling?

Heiling. Nær havde jeg glemt det; det er en Kjæde, som du skal bære til Erindring om denne Stund.

(Hænger den om hende.)

Gertrud. O, hvor den er prægtig! Anna, Anna! Du seer jo ud som en adelig Frøken.

Anna. Hvor I dog alletider er betænkt paa, at forskaffe mig en eller anden Glæde. Tilvisse erkjender jeg det dybt i mit Hjerte, og det smerter mig kun, at ~~I maaskee ansee mig for utaknemmelig, fordi~~ jeg ikke kan vise Eder min Taknemmelighed. Jeg veed ikke, hvorfor jeg ikke kan det; men utaknemmelig er jeg virkelig ikke.

Heiling. Nei, Anna, det er du ikke; men kald det heller ikke saaledes. Naar du elsker mig, hvad vil da disse Erkjendtlighedsformer sige mellem os?

5.

Arie.

Den skjønne Dag, da du mig gav dit Hjerte
Og glad og vemodsfuld jeg knælte for dig ned,
Da smelted i mit Bryst til Salighed hver Smerte,
Og dybt for første Gang jeg følte Sjælefred.

Af natlig mørke Drømmegrys
Jeg vaagned op til himmelsk Liv og Lys,
Og Paradiset aabned mig dit Kys.

(Inderlig skjøndt hemmelig truende.)

Bryd aldrig Troskabs hellige Eder!
Plei Kjærligheden i dit Hjerte;
I dig kun lever jeg!
Ak grændseløst jeg dig tilbeder;
Jeg elsker dig med salig Smerte,
Med qvalfuld Lyst jeg elsker dig!
Kunde koldt dit Blik mig møde,
Og dit Hjerte mig forstøde,
Vee os begge da!
Blot ved Tanken Mørkets Flammer
Martre mig med navnløs Jammer,
Spore til frygtelig Hevnlyst min Sjæl.

Jeg elsker dig
Med blødende Hjerte,
Med glødende Smerte,
Med Mistro og Gruen,
Med rasende Luen,
Saa elsker jeg dig!

(Kaster sig ned for Anna og omslynger hendes Knæe.)

Anna (reiser ham op). Vær dog ikke saa ~~frygtelig vild~~ heftig; ~~I ødelægger Eder selv derved.~~ Er jeg ikke eders Brud, og om faa Dage eders Hustru? Men saa maa I ogsaa blive smukt glad og munter.

Gertrud. Ja Anna har tilvisse ret. I maa ikke skye andre Mennesker, eller slaae Vrag paa en lille Ly=

stighed engang imellem. Idag feires just den hellige Florians Fest i Landsbyen; der skulde I smukt gaae hen.

Anna. Ja vist, lad os Alle gaae derhen; det vil sikkert more Eder!

Heiling. Mig langt mindre, end dig!

Gertrud. Skal Anna da ikke ogsaa paa saadan en Dag faae sig en lille Dands?

Heiling (heftig). Dandse? hvad, hun vilde dandse? Og veed hvor det skærer mig i Hjertet, naar jeg seer hende ved en Andens Arm! Jeg har eengang tilladt det, men det skeer aldrig meer. De vilde Knegtes Frækhed gjør mig rasende.

Anna. Nei vist ikke Heiling, jeg vil jo ikke dandse, naar det er Eder saa meget imod. Lad os blot gaae derhen og være glade blandt de muntre Mennesker.

Heiling. Kan du ikke være det hos mig alene?

Anna. O, jo! hvorfor ikke? men I vil dog ikke gjøre mig til en Nonne? hvorfor skjenker I mig saa smukke Sager, naar intet Menneske maa faae dem at see?

Heiling. Saa drager den forfængelige Hovmod dig derhen?

Anna. Hvor I nu strax kan tage det saa alvorligt.

Gertrud. Ei hvad, Mester Heiling, und dog Barnet den Fornøielse, og følg med derover!

Anna (smigrende). O, ja! gjør det Heiling, jeg beder Eder ret meget derom; gjør det dog for min Skyld!

Heiling (efter en kort Betænkning). Vil du da ikke dandse?

Anna (atter nedslaaet). Naar I ikke vil have det —

Heiling (hurtigt). Virkelig ikke?

Anna (oprigtig.) Nei, nei; jeg lover det!

6

Terzet.

Heiling.

Velan, saa lad os vandre!

Anna.

O, herligt, prægtigt, hvilken Fryd,
Jeg hører alt den muntre Lyd.

Gertrud.

Nei see den store Piges Fryd
Ved Tanken blot om muntre Lyd!

Anna

(hopper omkring legende med Kjæden.)

Nu først denne Kjæde
Gjør rigtig mig Glæde;
Thi eensomt og hemmelig
Kan Intet glæde mig.
Med hvilke Blikke
Man paa mig vil stirre!
Mange fortrolig vil nikke;
Andre af Ærgrelse dirre.
Ha, ha, ha!
Det vil blive Løier, ja!
Ak Heiling, hvor I dog er god,
At I med os vil gaae.

Gertrud.

Hun neppe veed paa hvilken Fod
Af Glæde hun skal staae.

Heiling.

Selv dette vilde Overmod
Mit Hjerte trylle maa.

Anna.

Og nu afsted!

Heiling.

Ugjerne føied
Jeg dennegang dit Ønskes Stemme.
Dog, Anna, kan det dig fornøie,
Min egen Tvang jeg maa forglemme.

Anna og Gertrud.

O lad ei Løftet angre Jer;
I vist vil more Eder der.

Heiling.

Naar ved min Side kun jeg skuer dig,
Skal Løftet aldrig angre mig.
(De gaae.)

Sjette Scene.

(En af Træer beskygget Plads udenfor Kroen. Fri Udsigt i Baggrunden. Hist og her Bønder, som drikke. Ved et særskilt Bord, der under Choret flyttes længer hen ad Siden til i Forgrunden, **Stephan**, **Niclas** og to andre Bønder).

7.

Chor af Bønder.

Hei lystig! idag har vi Raad til at drikke;
Den hellige Festdag os Bønder tilhører.

Thi lad os hver Kande til Bunden udstikke,
Mens Ridefogden om Munden sig tørrer.
Ad Dommer og Pater
Og Degn og Proc'rater
Som kjekke Soldater
Vi blæse i Dag.

(Hæver Kanderne.)

Thi lystig, Kammerater, til Vaaben, falder an,
Høit leve den hellige Florian!

(De klinke.)

Niclas. Heisa! Gud velsigne den hellige Florian, at han har bragt os en Festdag i Calenderen. Huha, jeg kunde sætte den sidste Skilling, jeg eier, overstyr i Kroen idag!

Stephan. Fy skam dig, Nabo; tænker du ikke mere paa Kone og Børn?

Niclas. For en Ulykke! skal jeg ogsaa tænke paa dem om Helligdagene? de ligge mig tungt nok paa Halsen om Hverdagene. Jeg vil ogsaa engang være lystig, og kommer det til Dands idag, saa tager jeg mig en Svingom med, saa det skal have Næb og Kløer!

Stephan. Det er ret, Nabo; vi har heller ikke i lang Tid seet en Dandsebjørn.

Niclas (slaaer efter han). Drolen i Dig, dit Mulehoved! Kan du ikke ogsaa engang faae Mod til at gjøre en Kolbøtte paa en Festdag? Men siig mig, kommer dit Sødskendebarn ikke herud idag med sine Skytter? Det er lystige Fugle, disse grønne Krabater; hvor de er med, gaaer det rigtig tummelumsk til.

Stephan. Ih, jovist komme de. Sidste Løverdag sagde mit Sødskendebarn, da han var her: „Jeg kommer igjen paa St. Florians Dag, det maatte ellers gaae broget til," sagde han: „Sørg blot for, at vi faae nogle smukke Piger til at dandse med, og især, at den Smukkeste ikke fattes!"

Niclas. Nei, see mig den Lux! Jeg veed nok, hvem han mener dermed; Niclas la'er sig ikke strøe Sand i Øinene. Jeg har nok seet, hvor han snuser omkring skjøn Anna.

Stephan. Javist, Nabo; og just derfor tillader Mester Heiling neppe, at hans Brud kommer herud til Dands idag. Han er lovlig jaloux, og skelede fælt til mit Sødskendebarn, da han sidst dandsede med Anna.

Niclas. Gid han faae en Ulykke, den fordømte Guldmager! Har han ikke snappet den vakkreste Glut bort fra vore unge Karle. Og er der nu Nogen, som kan sige mig, hvad Pigebarnet finder Behag i hos saadan et Spøgelse af en Karl?

Stephan. Ja, han seer løierlig nok ud, og det gyser altid i mig, naar jeg kommer ham nær. Men Anna vil dog faae det godt; thi han har Penge som Græs.

Niclas. Pokker i Vold dermed! naar han dog ikke kan komme til at lee med alle sine Penge. (Hornklang udenfor.)

Bønder. Der er Skytterne! Hører I! der er de!

Stephan (springer op). Ja, ved Sanct Florian, der er de, med mit Sødskendebarn i Spidsen. Guds Fred, Sødskendebarn, Guds Fred!

Syvende Scene.

De Forrige. Conrad. Skytter.

Conrad (ryster Stephans Haand). Tak, Fætter, tak! God Dag, kjære Venner, god Dag, god Dag!

Bønderne. God Dag! god Dag!

Stephan (til Conrad). Kom nu her til os, Sødskendebarn! vi rykke sammen.

Conrad. Naar I Intet har derimod.

Niclas (og de Andre ved Bordet). Jøsses, nei! det er os en stor Ære, Hr. Livskytte!

Stephan (sætter en Kande hen til ham). Naa, Sødskendebarn, smag nu vort Øl!

Niclas (drikker ham til). God Taar, Hr. Skytte! velkommen iblandt os!

Conrad (gjør ham Beskeed). Tak, tak! Jeg ønsker Jer Alle en fornøielig Dag!

Niclas. Ja, ja; den turde blive mindre fornøielig for Jer, Hr. Skytte! Thi, jeg vil vedde, I har spidset Munden paa en Svingom med skjøn Anna, og hende vil I nok forgjæves søge idag.

Conrad. Saa — mener I det?

Niclas. Ja, hendes Fæstemand lider ikke den Spas. Hvad gjelder det, I fortryder nok, at I er kommen for silde der. (Seer polisk.)

Conrad. Tal ikke saaledes, hvis det skal behage mig hos eder. Ved Gud, jeg kunde blive rasende! (vil staae op.)

Stephan. Ei Conrad, vær dog fornuftig; det var ikke saa ilde meent?

Niclas. Nei bevares, paa ingen Maade. Kom her, og lad os drikke paa skjøn Annas Velgaaende!

Conrad. Hjertelig gjerne! Gid det maa gaae hende bestandig vel! (De drikke.)

Stephan. See saa, nu er det godt igjen! Lad os nu snakke om noget Andet. Fortæl du os Noget, Sødskendebarn!

Niclas. Ja, Hr. Skytte! Ligesom sidst: Noget om Nisser og Trolde.

Stephan (hurtig). Aa, nei, nei; ikke om saadan Noget! man drømmer kun om det om Natten.

Niclas (leer).

Conrad. Hvad, er du bange for Bjergaanderne? — De ere slet ikke Menneskene saa ugunstige, især Qvindfolkene, der ikke saa sjelden skal have bedaaret et Verdensbarn med deres Kjærlighed!

Niclas. Aa, Snak! det er aldrig muligt!

Conrad. Ja, man siger det dog. De Børn, der udspringe af en saadan Forbindelse, ere da halvt Mennesker og halvt Aander.

Stephan. See de da ganske ud ligesom Een af os?

Conrad. Nei, de er sagtens noget tykhovede og hjulbenede.

Stephan (skotter ned til sine Been). Hjulbenede?

Niclas. Ja vist, betragt kun dine Been; dit tykke Hoved var mig allerede længe mistænkeligt.

Stephan. Aa Klas, du maa dog ikke troe saa ilde om din egen Daabbroder!

Niclas. Ih, Pokker troe sin egen Daabbroder!

Conrad (leende). Naa, naa, giv dig tilfreds, Fætter! Men sandt er det, at man ikke kan være forsigtig nok; husk paa hvorledes det gik den stakkels Cathrine.

Stephan. Nu da, hvorledes gik det da hende?

Niclas. Lad os dog høre den Historie, Hr. Skytte!

Conrad. Nu vel, saa hør da.

7.

Sang med Chor.

Conrad.

En knibsk, men rosenkindet —

(Bønderne støie og Conrad siger)

Ja, naar I ikke vil høre rolig til, saa —

Niclas (reiser sig op). Saa vær dog rolig, der bag ved; her er noget Lystigt at høre! (Choret samler sig om Bordet.)

Conrad. Ja hør nu smukt efter.

1.

En knibsk, men rosenkindet Glut
Sig viste mod hver Beiler mut,
Slog spodsk hvert Tilbud af;
Da kom en Greve strunk og stram,
Og strax til Mand hun valgte ham:
Tralalla, hopsasa!
I Knøse, slaaes kun om mig nu;
Jeg bliver naadig Frue!

Chor.

Tralalla o. s. v.

Conrad.

2.

Hun brasker op med Stads og Fjas,
Og bryster sig og gi'er Collads,
Sig som en Paafugl teer.
Hver Fredag dog den Greve fiin
Sig lukker i sit Kammer ind;
Aha, jasaa, ei, ei!
Hun tænker, det var curiøs;
Vist Pokker her er løs.

Chor.

Aha, jasaa, ei, ei! o. s. v.

Conrad.

3.

Da kigger hun derind engang,
Og seer sin Mand, to Tommer lang,
Midt i en Nissedands.
Med krumme Been og Hjerne tom
Hr. Greven springer lystig om,
Hophop, heisa, hophop!
Kolbøtter slaaer han rask foran;
En Trold var hendes Mand.

Chor.

Hophop o. s. v.

(Alle lee.)

Ottende Scene.

De Forrige. (Under sidste Vers ere **Heiling, Anna** og **Gertrud** indtraadte, de to Sidste holde sig noget afsides imellem en Deel Fruentimre, som beundre Kjæden. **Heiling** standser i Midten af Skuepladsen, uden at bemærkes af Choret, der har samlet sig om Bordet.)

Niclas. Nei dog, det var en prægtig Historie; den knibske Tøs blev rigtignok godt opskjørtet.

Heiling (for sig). Haaner da uafladelig den elendige Slægt de Aander, som den bør frygte?

Stephan. Ja, hvem der vil, kan gjerne lee deraf; men tilsidst kan man jo dog ikke være sikker paa sin bedste Ven.

Niclas. Ja, ja; tro os ikke for godt; inden du seer dig for, forvandle vi os Alle til Kjemper og Trolde, og æde dig op med Hud og Haar.

(Han strækker sig pludselig over Bordet imod ham, og spærrer Munden vidt op.)

Bæ!!

Stephan (farer forskrækket op; de Andre lee). Hør Klas, jeg siger dig, jag en Mand, der har Kone og Børn, ikke saadan en Skræk i Livet. Jeg begynder allerede at blive bange for mig selv. Saadan et Bæst er vel endog —

Niclas (bliver Heiling vaer). Mester Heiling!

(staaer op og hilser ham.)

Stephan (forbauset). Mester Heiling?

Chor (noget befippet). Mester Heiling?

(træde tilside, hilse og adsprede sig paa Skuepladsen.)

Heiling (efter en lille Pause). God Dag, Børn. I synes forundrede over at see mig her?

Stephan. Aa nei, slettes ikke; det glæder os Alle meget!

Conrad (som strax er smuttet over til Anna). Ja, i Sandhed, Mester; det glæder os, at I dog engang trækker Jer ud af denne bestandige Eensomhed, og ikke negter eders skjønne Brud en uskyldig Fornøielse.

Heiling. Uskyldige Glæder har jeg aldrig havdet.

Stephan. Nu maa I heller ikke forsmaae en lille Hjertestyrkning, Mester Heiling. (gaaer hen til Bordet.)

Conrad (i ivrig Samtale med Anna). Derfor kan I ikke troe, hvad det glædede mig, at see Eder her!

Anna (skielmsk). Ja, hvem der bare troede det; det Samme har I nok sagt til mange Andre.

Stephan. Nu Herre, beviis mig den Ære!
(rækker Kruset til Heiling, der ufravendt har sine Øine fæstede paa Conrad og Anna.)

Conrad (vedblivende). Gud give jeg maatte overbevise Eder om, hvor stor Urrt, I gjør mig.

Anna (slaaer Øinene ned). Hvad mener I?

Stephan. Ei, Mester Heiling, vil I ikke gjøre mig Beskeed?

Heiling (tager mechanisk Kruset, uden at vende Øinene bort).

Gertrud (sagte til Anna). Anna, Anna! husk paa Mester Heiling.

Conrad (griber i Samtalens Ild Annas Haand). Tilvisse, jeg mener det ret af Hjertet.

Heiling (slænger Kruset bort). Helvede!

Stephan (forskrækket). Hellige Stephanus, hvad gaaer der af ham?
(iler bort med Niclas, der tilligemed Choret forlader Scenen.)

Niende Scene.

Heiling. Anna. Gertrud. Conrad.

Anna (hopper, og klapper i Hænderne). O hvor det er herligt! o fortræffeligt! Der er Spillemændene! Nu vil det gaae muntert til! (seer hen paa Heiling, og bliver nedslaaet staaende.) Ak, jeg tossede Pige, hvorover glæder jeg mig vel? Det er jo ikke for mig, der spilles op!

Conrad. Naa, Mester, I tillader dog, at jeg valser engang med eders skjønne Brud.

Heiling (bidende). Nei, Herre, det tillader jeg ikke.

Gertrud. Ei hvad, I skulde dog unde Barnet den lille Fornøielse.

Heiling. Hun har givet mig sit Løfte, at hun ikke vil dandse.

Anna. Nu ja, naar I endelig ikke vil have det, saa dandser jeg heller ikke; men I kunde dog gjerne lade mig faae et uskyldigt Ønske opfyldt!

(Det mørknes; Dandsemusiken lyder fra Kroen.)

9.

Finale.

Anna.

Hvor hopper ei Hjertet nu høit i mit Bryst;
At dandse og valse, o det er min Lyst.
At svæve og hvirvle i bølgende Krands;
O lad Jer bevæge, forund mig en Dands!

Heiling.

paa eengang.

Nei, jeg laer mig ei bevæge;
Rædsom er den vilde Lyst.

Conrad og Gertrud.

O, lad Eder dog bevæge,
Det er en uskyldig Lyst!

Anna (fortrydelig).

Skal jeg da slet ingen Glæde nyde?
Vil hver Fryd I mig forbyde?

Heiling.

Omheds Røst du bør adlyde,
Ei et Offer dig fortryde.

Conrad.

Snart min Harme vil udbryde!

Gertrud.

Vidste jeg dog Fred at yde!

Anna (med stigende Heftighed).

Vil I spille alt Tyran,
Og er dog end ei min Mand?
Nu saa viid, jeg aldrig til
Jer Slavinde blive vil!

Heiling
(smertelig, idet han nærmer sig hende med en udtryksfuld Bevægelse).

Anna! Anna!

Gertrud (til Anna).

Barn, jeg beder!

Conrad
(som misforstaaer Heilings Udbrud, stiller sig imellem ham og Anna).

Holdt! I nok forglemmer Eder!

Heiling (opbragt).

Hvad, I vover —

Anna
(gaaer, bevæget af Gertrud, formildende hen til Heiling).

Stille, før det blier for seent;
Det var ei saa ilde meent!
I veed, den Byden vækker Bitterheden,
Oprører mit Blod;
Vær venlig og blid og beskeden,
Da bliver jeg atter god.

Heiling.

Du vil da —

Anna (holder ham for Munden).

Tys, vær nu ei saa stiv af Sind;
Ei sandt, I kommer med derind!
(Hun drager Gertrud rask med sig. Conrad følger dem ind i Kroen.)

Tiende Scene.

Heiling (alene).

(raaber efter hende.)

Anna! Anna!
Hun hører ei? Hun gaaer!
Hun aldrig elsked mig!

(staaer dybt hensunken i sig selv; Musiken fra Kroen høres tydeligere.)

Ha, jubler, jubler! raser hen i Lyst;
Den mørke Aand I vække i mit Bryst!
Med Haan hun skuer paa mig ned —
Det Lønnen var for al min Kjærlighed!
Hun aldrig elsked mig!

(styrter bort.)

Anden Act.

(Vild Skov og Klippeegn. Aftenrøden lyser mellem Træerne.)

Første Scene.

Anna

(kommer tankefuld gjennem Krattet med en Kurv paa Armen.)

9.

Recitativ.

Vee mig, hvad skal der af mig Arme blive?
Hvor Hjertet angstfuldt og uroligt banker!
Mit glade Sind vil Qvaler sønderrive,
Og Tanker hæve fjendtlig sig mod Tanker!

Arie.

Ak forhen slog saa stille glad mit Hjerte,
Jeg kjendte ingen Længsel, ingen Smerte,
Var munter, barnlig salig.
Men fra den Tid man Elskov for mig bar,
Tilfreds jeg aldrig var,
Og nu jeg elsker, er jeg ulyksalig!

Hvorhen skal jeg mig vende,
Ak, hvorledes skal det ende?
Hvor skal jeg Redning see
I denne Vee?
Til Heiling har jeg mit Løfte givet;
Det kosted ham Livet,
Saae han sit Haab henflyde;
Tør jeg mit Ord da bryde?
Og dog nu først jeg skjælvende opdager,
Hvad der saa mægtigt drager
To Hjerter til det søde Væld,
Hvor Sjæl opløser sig i Sjæl!
Paa Conrads Kjærlighed jeg henrykt tænker,
Da skræmmer Heilings mig med mørke Lænker,
Og dog sig hæver i mit Bryst
Uskyldighedens Røst.
Ak, hvorhen skal jeg mig vende?
Ak, hvorledes skal det ende?
Hvor skal jeg Redning see
I denne Vee?

(Hun synker ned paa et Klippestykke. (Efter et kort Ophold reiser hun sig fattet op.)

Nu, lad det da gaae, som Gud vil; jeg kan jo Intet gjøre, uden at hengive mig deri. Men see dog, Solen er allerede gaaet ned; min Gud, hvor har jeg ikke forsinket mig. Gid jeg dog ikke var gaaet til Faster idag! Ak, havde jeg blot kunnet udholde det hjemme; men jeg var saa beklemt om Hjertet; jeg maatte ud i det Frie! (Hun seer tankefuldt hen for sig). Hvo kunde troe, at Dandsen igjen skulde gjøre mig saa sørgmodig? Og hvad vil

Heiling sige? — Men, nu bliver jeg jo atter staaende; jeg er ogsaa ganske forvirret. (tager Kurven, som hun har sat fra sig.) Det kan nu ikke blive anderledes. Men fra hvilken Side er jeg dog kommen? (seer sig om). Hvor er jeg da? Denne Egn er mig ganske ubekjendt, nu skal man see, at jeg er gaaet vild. Min stakkels Moder derhjemme, hvor hun vil ængste sig. Og hvis nu Natten overfaldt mig! Det skal ikke være rigtigt her — man siger endog, at Trolde og onde Aander drive deres Væsen i denne Skov. (Man hører den begyndende og tiltagende Lyd af det sig nærmende underjordiske Aandechor.) Er der ikke Noget, som hvisker der? — nei der nu! det mumler, rasler; nu er det neden under mig. Det kommer stedse nærmere! Jorden skjælver, hvor skal jeg flye hen? I Hellige, staaer mig bi!

10.

Aandechoret.

Fra den dybe Schacht,
Gjennem Fjeldets Tragt
Gnomer smaa, drager her
Op til Dagens Skjær!

(Ved Slutningen af Aandechoret stiger Dronningen op af Jorden paa det Sted, hvor Anna nylig stod. Hun understøttes af Dverge, der malerisk bøie sig under deres Byrde. Anna er imidlertid flygtet over paa den modsatte Side af Skuepladsen, og slaaer ved dette Syn Hænderne blendet for Øinene. Bjergtrolde komme frem fra alle Sider.)

Anden Scene.

Anna. Dronningen. Chor.

11.

Dronningen.

Mærk paa mit Ord, bedragne Verdensbarn!
Jeg kommer, for dig at advare.

Dit Letsind truer dig med Fare,
Og blindt du styrter dig i skjulte Garn.

Anna (skjælvende).

Ak høie Dame, heel selsom er din Tale,
Hvad har jeg gjort, som dig mishager?

paa eengang.

Chor.

Dødelige, stands med Klager,
Og opfyld, hvad vi befale!

Dronningen.

Giv min Søn tilbage mig,
Giv ham fri
Af hint Kjærlighedens Trylleri;
Thi paa Jord han blier ei lykkelig!

paa eengang.

Chor.

Vee dig, hvis du lyder ei!

Anna.

Vee mig, jeg forstaaer Jer ei!

Dronningen.

Nu saa viid da, din Brudgom er
En Drot i tause Bjerge,
Kaldes Broder her
Af Gnomer og af Dverge.

Anna (synker tilbage).

Almægtige Gud!

Dronningen.

Dret ei luk for den varslende Stemme,
Giv mig tilbage min eneste Søn!
Giv ham tilbage til Tronen i Løn,
Du ellers skal Aandernes Hevn fornemme.
De Broderen tilbage
Forlange med Klage.
De spinde
Og tvinde
Rædsler og Gru;
Og jage og true
Ved Dag og ved Nat dig
Med ustandset Qval!

(synker ned i Jorden.)

Chor (forsvindende).

Vee dig! Vee dig!
Hvis vor Hevn dig ramme skal!

Tredie Scene.

Anna strax derpaa Conrad.

Anna.

I Hellige! hvad har jeg maattet høre!
Ha bort herfra!

(hun reiser sig, vakler nogle Skridt hen, og synker atter ned.)

Vee mig, jeg kan ei meer!

(Conrads Stemme lyder muntert fra Skoven.)

Conrad.

Rask under Skovens Hang
Ved Jægerhornets Klang.

(han vil gaae over Skuepladsen, men standser.)

12.

Recitativ.

Hvo dvæler end saa silde her i Skoven?
Er det en Vandrer? Et Spil af mørke Aander?
Dog modig frem; jeg snart det skal erfare!
Hvad seer jeg? Anna! For Sanct Huberts Skyld,
Hvad gjør du her?

(vil hjælpe hende op.)

Anna (forskrækket).

Ha bort! ja bort fra mig!

Conrad.

Men kjender du mig ei? saa see dog paa mig!

Anna
(gjenkjender ham, og bryder ud i Graad).

Ak, Conrad! Conrad! Dig har Himlen sendt!

Conrad (reiser hende op).

O, fat dig, Anna! siig hvad er der hændet?
Hvor er din Brudgom, at han ei beskytter dig!

Anna.

O, nævn ham ei, en Gysen ryster mig!

Conrad.

Du elsker ham da ei?

Anna.

Jeg aldrig elsked ham!

Conrad.

Og vil hans Kone være dog?

Anna.

Nei, aldrig!

Før skal i Flodens Arme jeg mig kaste!

13.

Duet.

Conrad (glad udbrydende).

Ha dette Ord mig til Himlen kan hæve,
Høit det opflammer mit Mod!
Stol kun paa mig; ei mere du bæve;

paa eengang.

Selv imod Helved min Bistand du kræve,
Dig jeg vier mit Liv og mit Blod!

Anna.

Ja ved hans Arm jeg ikke vil bæve,
Mig styrker hans mandige Mod.

Conrad.

Men rask nu fort,
For evig bort
Fra dette Sted!
Din Vandring lad mig beskytte,
Dig trofast min Arm understøtte;
Da skal ingen Fare sig nærme dit Fjed.

Anna.

Ja rask nu fort
For evig bort
Fra dette Sted!
Hans Arm mig skal understøtte,
Han vil mig modig beskytte;
Ja, dig jeg følger med tillidsfuldt Fjed!

(Begge bort.)

Fjerde Scene.

(Det Indre af Gertruds Hytte. Det er mørkt; der brænder Ild paa Arnestedet. Gertrud sidder i Baggrunden og spinder paa en Haandteen. Vinden hyler udenfor.)

14.

Melodram og Sang.

Gertrud. Hvor nu Anna dog bliver af? Det er en bælmørk Nat, og Vinden farer koldt over Heden. Det stakkels Barn! Vidste jeg ikke, at hun kjendte Veien, vilde jeg være i en dødelig Angest for hende. (Gaaer hen til Vinduet.) Der er heller ikke en Stjerne at see paa Himlen. (Vinden river i Vinduet, det flyver op.) Hei, hei, det stormer jo, som om den vilde Hær var løs. Var Anna dog blot hjemme! (Hun rykker en lav Skammel hen i Forgrunden og tager igjen fat paa sit Arbeide.)

Jeg sagde det nok til hende, at det var forsilde idag, at gaae til Faster; det er ingen kort Vei. (Begynder at nynne.) Det havde jo kunnet bie til i Morgen. (Bliver ved at nynne, og siger efterhaanden Ordene til Sangen halvhøit.)

„Ved Midnatstid paa Heden
Der staaer en Flamme blaa.“

Naar hun bare slipper vel igjennem Skoven!

(Synger.)

„En vindesyg, haardhjertet Mand,
Den Skat at hæve tænker han.
Ved Midnatstid paa Heden
Der staaer en Flamme blaa.“

Hvor Hundene hyle i Stormen. Det er gyselig koldt!

(Gyser af Kulde.)

„Og som han graver, hæver sin Krop
En klapprende Beenrad op."

Men tys! tog ikke Nogen i Døren? (lytter.) Nei, det var kun Vinden.

(Synger.)

„Ja, paa Heden
Der staaer en Flamme blaa.
Du hørte ei de Armes Nød,
Derfor skal du nu ynkelig døe!
Ved Midnatstid paa Heden
Der staaer en Flam—"

Men hvem kommer der? (seer hen til Døren.)

Femte Scene.

Conrad bærer Anna ind.

Gertrud. Hellige Jomfru, hvad er der skeet?

Conrad (sætter Anna ned paa en Skammel). Bliv ikke bange, Moer Gertrud! der er intet Ondt vederfaret hende.

Gertrud (syslende med Anna). Saa tal dog Barn, hvad er der hændet dig? Hvor du er kold; kom hen til Ilden og varm dig; det er ogsaa en forskrækkelig skarp Vind. (Leder hende hen til Arnestedet.) Nu, saa fortæl mig dog, hvad der er skeet; (til Conrad.) Hvorledes kom I til at træffe paa Anna?

Conrad. Jeg fandt hende dybt i Skoven, affides fra Veien, ~~endnu paa hin Side af Capellet~~, og nedsun=

ken paa Jorden. Af Angest og Trætheb formaaede hun ikke at gaae videre.

Gertrud. Herre Gud, Barn, hvad er der da hændet dig?

Anna. O, spørg mig ikke, mind mig ikke derom, jeg kunde blive vanvittig ved at tænke derpaa!

Conrad. Lad hende have Ro, Mo'er Gertrud, og hør med Venlighed hvad jeg vil sige Eder. For eders Skyld kommer jeg atter herud i Dag. Jeg vilde endnu engang ret lægge Eder paa Hjertet, at I ikke skulde give eders yndige Datter til denne Heiling; thi jeg mærkede nok ved Festen igaar, at Anna ikke elsker ham, og heller aldrig vil kunne blive lykkelig med ham.

Gertrud (stødt). Hvad vil I sige dermed, Hr. Lo-skytte?

Conrad. O hør mig med Godhed. Anna har selv sagt mig idag, at hun hellere vil døe, end være hans Kone.

Gertrud. Hvorledes Anna; i Overmorgen skal du have Bryllup, og nu .....

Anna (heftig). Nei, nei! For Guds Skyld, tal ikke mere om ham!

15.

Finale.

Conrad.

Der hører I, for Tanken blot hun skjælver,
Og til slig Brudgom vil I hende tvinge!
O, siig mig Anna, taler i dit Hjerte
For ingen Anden da en kjærlig Røst?

Og kunde du et Bryst,
Af tro og ubegrændset Omhed fuldt,
Bortstøde?

Anna.

Conrad, skaan mig;
Jeg er en stakkels, ulyksalig Pige!

Conrad.

O tal et Haabets Ord, du Kjære!
Et eneste, og evig din jeg er,
Og ingen Dag dig mørk skal være,
Ingen sorgfuld meer!
Tro hver Blomst jeg vil bevare,
At din Fod paa den kan træde,
Og i Fare
For dig kæmpe, med dig græde.
Glæden kun i dine Blikke
Være skal min Løn, min Lykke.

(til Gertrud.)

Lad mig jert Samtykke haabe!

(til Anna.)

Siig Anna: Jeg er din!
Da er mig Himmelen aaben,
Saliges Salighed min!

Gertrud.

Ei, Conrad, hvilket Sprog,
Er I ei rigtig klog?
[vod] Hvis eders Ord jeg laante Øre,
Hvor maatte Heiling sig beklage!

Tosang.

Conrad.

Vil eders Børn til Held I føre,
Det aldrig, aldrig Jer skal nage.

Anna (for sig).

Tør Haabets Røst jeg laane Øre?
Nei hvert et Held jeg maa forsage!

Sjette Scene.

Heiling er imidlertid traadt ind, men holder sig, opmærksom, tilbage i den mørke Baggrund. **Anna** bliver ham først vaer og flygter hen til **Gertrud**.

Anna (med et Skrig).

Der er han!

(Heiling træder taus frem og stiller sig imellem Conrad paa den ene Side, og Anna og Gertrud paa den anden.)

Heiling (med tvungen Rolighed til Anna).

Aldrig havde jeg dog troet,
At du saa mig kunde krænke,
Være saa ulydig mod mig!
Dog jeg vil tilgive dig.
Snart er du min Viv, og vee da
Den, som træder mellem os!
Smykket er min stille Bolig,
Herskerinden at modtage;
Derfor tag som Fæstensgave
Disse Blomster fra min Have!

(Aabner Juveelskrinet fra Forspillet, og lader Guldkjæder og Klenodier blinke frem. Anna gyser. Conrad betragter hele dette Optrin med korslagte Arme.

Gertrud (forbauset).

Hellige Jomfru! hvilken Glands,
Den forblender fast mit Die!

Heiling.

Vil min Gave du forsmaae?
Kaster ei et Blik derpaa?

Anna (skyder det hastig fra sig).

Bort, ha bort med slig en Skjenk;
Intet Meer af Jer —

Gertrud.

Men Barn, betænk!

Conrad.

Hvis han sig skulde driste
Et Truselsord at nævne,
Skal denne Arm det hevne!

Heiling
(afsides, med et rasende Blik paa Conrad).

Ha, tør han sig fordriste
Sin Afmagt her at nævne?
Blodig skal hans Trods jeg hevne!

Gertrud.
(til Anna, som staaer i Dødsangest).

Søg dem til Fred at vende,
Det ellers galt vil ende!

Heiling
(med dæmpet Harme til Anna).

Ei du fattet har din Ven;
Fremmed Iver rev dig hen.

Dette Smykke skal du have
Til Morgengave
Af din udkaarne Brudgoms Haand;
(heftig gribende hendes Arm)
Snart din Herre og din Mand!

Anna
(river sig løs og iler hen til Conrad).
Hvis du mig elsker, beskyt mig da;
Det er en Bjergaand!

Heiling
(styrter som lynramt ned).
Ha!

Conrad.
Hvad hører jeg?
(Gertrud flygter hen i en Krog og griber sin Rosenkrands.)

Anna (hurtig).
Tro mig kun; det var det jo,
Hvad i Skoven nys jeg saae.
Hans Slægt er Gnomer og Dverge,
Drot han er i tause Bjerge!

Conrad
(leder Anna hen til en Stol, og træder rask hen for Heiling, der kun med Møie hæver sig)
Nu, ved Sanct Hubert, besværger jeg dig,
Viig bort herfra ad natlige Vei,
Ellers, ved Gud, forsøger jeg
(lægger Haanden paa Jagtkniven)
Det blanke Staal paa dig!

Heiling.

Alt er forbi!

Conrad.

Nu er du fri;
Dit Skjold er Conrads Barm!
Jeg leer ad Troldens Harm.

Anna og Gertrud.

Gud staa os bi,
Standse den truende Arm,
Og Hevnens flammende Harm!

paa eengang.

Heiling (fremstødende).

Hei, hvilken Trods,
See, hvor de true os!
Hei, hei, hei!

(Støder med en hurtig dragen Dolk lynsnart efter Conrad, der vakler og synker hen paa Stolen. Heiling styrter skoggerleende ud.)

Anna

(kaster sig fortvivlet over Conrad).

Conrad! Conrad! Min Elskede!

Tredie Act.

Øde, indsluttet Klippedal; det er Nat. Heiling stiger møisommelig, forstyrret over Klipperne ned paa Scenen.

16.

Scene med Chor.

Heiling.

Jeg staaer ved Maalet; hviler trætte Vinger;
Til Ende er nu eders Blomsterflugt!
(Kaster sig udmattet ned paa et Klippestykke.)
O, rasende Forblindelse, som drev mig
Til jordisk Held at ønske og at haabe;
Kun Mennesket kan nyde denne Lykke,
Fordi det sløve Sind let tilfredsstilles;
Men Flammeaandens mægtige Vingeslag
Kun dvæle skuffet ved den falske Glimmer.
Og hvad er da hin stærke Hang til Qvinden,
Livspulsen i hver jordisk Storbedrift?
O Daarskab, ha, ha, ha! paa dem at bygge!
Et Lefleblik, en fræk tilhvisket Smiger,
En ussel Dands — og denne Kjærlighed,
Hvorfor vi offred Alt, er glemt! Men stille,
Den Løgtemand ei meer mig skal bedrage,

Og blodig rammed Hevnen Annas Beiler;
(forbitttet.)
Fortvivlelsen nu knuse hende selv!
O Moder, havde dig jeg fulgt, os Begge
Jeg havde spart utallige Qvaler.
Men atter vender jeg tilbage, Moder!
Og river løs mig fra uværdig Svaghed,
Og fra hver jordisk Følelse for stedse.
Til Aanders Fyrste hævet ved min Fødsel,
Min stolte Byrd jeg har endnu tilbage.
Herfrem I Aander,
Fra Fjeldet ud!
Jer Fyrste kalder,
Adlyd hans Bud!

Anden Scene.

Heiling. Chor af Bjergaander der deels stige op af Jorden, deels smutte frem af Bjergkløfterne.

Chor.

Hvo kalder os?
Hvo besværger Dybets Aander?
Hvo tør vel nævne sig som deres Fyrste?

Heiling.

Jeg! gjenkjend mig, mine Venner!
Ei Oververdnen meer mig blender;
For evig har jeg den forladt!

Chor.

Saa fløi til os din Tankes Bud,
Da din Skjønne lo dig ud?

Heiling.

Den Latters Lyst sig vendte brat,
Da Beileren jeg offred Dødens Nat!

Chor.

Ha, ha ha! nu mærker man,
Hvor Mester Heiling prale kan!
Den Beiler er frisk
Og sund som en Fisk.

Heiling.

Hvordan? Han lever!

Chor.

Du traf ham slet;
Han lever, sidder varm
Nu i din Skjønnes Arm.

Heiling (skjælvende).

Saa blev min Hevn ei mættet?

Chor.

Som Brud og Brudgom Parret gaaer;
I Morgen deres Bryllup staaer.

Heiling.

Saa dvæler længer ei paa dette Sted;
Til Bryllup ile vi; følg med!

Chor.

Du os forlod med Ringeagt;
Gaa nu, og prøv din egen Magt!

Heiling.

Hvad, tør I trodse eders Drot?
Strax for mine Fødder
Denne Trods afbøder!

Chor (spottende).

Hvor er dit Belte,
Hvor er din Tryllestav?
Siig, hvor er din Bog,
Ved hvis Tryllesprog
Magten vi dig gav?

Heiling (følende sin Afmagt).

Min Bog, min Skat
Svandt i Flammen brat!

Chor.

Du vilde som en Greve
Høit paa Jorden leve;
Seer du Ven,
Nu kommer Angeren!

(Dvergene lee.)

Heiling (fortvivlet).

Mig Aanders Kreds har udelukt,
Og jordisk Held for mig er slukt;
Haan og Smerte mig kun saare;
O jeg Daare! O jeg Daare!

(Slaaer begge Hænder for Øinene og styrter om.)

Chor
(omringer og udstrækker Hænderne over ham).

Nu er for stedse han vor igjen;

Nu hurtig hen til Dronningen;

(Dvergene forsvinde.)

(Til Heiling)

Mærk vort Ord,
Giv dig tilfreds;
Om Troskab brydes end paa Jord,
Den vakler ei i Aanders Kreds.
Vil du ganske os tilhøre,
Aandescepteret atter føre —

(Viser ham den gyldne Stav, som Dvergene bringe.)

Da skal Fjeldet atter aabne sig,
Dybets Aander atter hylde dig!

Heiling.

Jeg Jer vier Kraft og Evne,
Lad mig blot min Skændsel hevne;
Hevne, hevne maa jeg mig!

Chor

(samler sig omkring ham og rækker ham knælende Tryllestaven).

Modtag den da, vi hevne dig!

Heiling.

Hav Tak! jeg eders Gave skatter!

(tager Staven og reiser sig.)

Nu har jeg Magten atter!

(skrider frem.)

Sig Hevnen udruster;
Vee Jer, I Ømme!
I seire ei saa let!
Naar Glædesbægeret
I troe at tømme,
Da holder Heiling Ret!

(Choret gjentager disse Ord og forsvinder. Heiling iler bort.)

Tredie Scene.

Skov. I Baggrunden en høi Klippevæg, paa hvis ene Side et Capel. Det er endnu lys Dag. I Midten af Skuepladsen staaer Stephan, høitidelig pyntet, og Skytter, ventende paa Brudetoget, som nærmer sig under en fjern landlig Musik. Under Bryllupsmarschen siger:

Stephan.

Nu kommer Brudeskaren, mine Herrer, nu kommer den; holder Eder færdige. See nu bøier Toget om Klippehjørnet; heisa, hvor Fanerne flagre! — Ei, see der er Brudeparret. Saa, lad nu Hornene klinge, at det kan rasle efter!

(Skytterne blæse en Fanfare.)

Fjerde Scene.

De Forrige. Spillemænd med Blæseinstrumenter. **Conrad** bærende den venstre Arm i et Bind. **Anna** i Brudedragt. **Gertrud** ligeledes pyntet. **Bønder** og **Bønderpiger** med to Valfartfaner. **Chor** jubler Skytterne imøde. Spillemændene holde op.

Stephan (stiller sig i Veien for Brudeparret). Holdt der, holdt! Nu maa du dog tilstaae, Søskendebarn, at jeg har overrasket dig?

Conrad. Det har du, Fætter; og det høist behageligt! (Ryster Skytternes Hænder.) Værer mig tusinde Gange velkomne paa min glade Kirkegang! Isandhed, hvor skulde jeg have drømt, at jeg paa den Dag, jeg for evig frygtede at miste min Anna, nu selv, min Dødsfiende til Trods, skulde føre hende til Alteret!

Gertrud. Ja, det har føiet sig underligt; og uagtet Saaret paa Armen vilde han slet ikke tillade, at Bryllupsdagen blev udsat.

Conrad. Ei, Mutter, skulde jeg for den Rifts Skyld udsætte min Lykke en heel Dag, og rømme min Fiende Marken? Nei aldrig! Kom Kammerater, lader os drage op til Capellet!

Stephan. Nei stop! Troer du, vi har staaet her og ventet for Ingenting? Jeg vil jo overraske dig, Sødskendbarn! Jeg har en heel Snees nye Riim til din gamle Jægersang, de maa du først lade mig synge for dig.

Gertrud. Siden efter, kjære Nabo, derovre paa Engen, hvor der skal dandses.

Stephan. Nei, her paa Pletten; vi har jo allerede ventet en halv Time, alene derfor.

Conrad. Men du opholder Brudefølget.

Stephan. Det skader ikke; det vil dog more Alle, og de stemme gjerne i med. Et Par Vers kan du idetmindste tage med; der falder saa smukke Hentydninger for. (Til Skytterne.) Nu, frisk, mine Venner!

(Skytterne blæse.)

17.

Sang med Chor.

Stephan.

Det lysted en Jæger at frie engang;
Saa vandred han ind under Skovens Hang.
Pau, pau! Hallo! Sassa!
Der lokked han Vildtet i Bunterad,
Det Smaa og det Store, og spurgte det ad:

Raad mig, Kammerater, ak, raad mig, hvordan
Skal jeg mig opføre som Ægtemand?

Chor.

Paupau! o. s. v.

Stephan.

Først traadte den Jæger til Bjørnen hen!
Du laadne Krabat, giv mig Raad som Ven!
Pav, pau! Hallo! Sassa!
Da brummede Bamse: Betragt mig, min Ven,
Er jeg ikke Mønster for Ægtemænd?
Kun vraltende anstaaer man Qvindesind,
Maa knurre og brumme Aar ud Aar ind.

Chor.

Paupau! o. s. v.

Gertrud. Jo det er smukke Lærdomme paa en Bryllupsdag, maa jeg sige.

Stephan. Aa, i næste Vers bliver det endnu meget bedre.

Conrad. Saa lad os opsætte det til siden.

Stephan. Paa det Lav! nei —

(Han synger rask videre.)

Den Jæger drev ogsaa en Grævling af Plads;
Hvordan skal jeg leve min Viv tilpas?
Pau, pau! Hallo! Sassa!
Da gabede Fyren og stanged sin Tand:
Aa, sov saalænge og saa fast du kan;

Thi kun naar man Nathuen dybt trækker ned,
Har man for Qvindfolk Ro og Fred!

Chor.

Paupau! o. s. v.

Conrad. See saa, Fætter! lad det nu være nok dermed.

Stephan. Nei, eet endnu blot.

Gertrud. Men, Nabo, det kan jo dog ikke gaae an, at lade Præsten vente saa længe.

Anna (til Conrad). O, lad os komme afsted; jeg er ikke rolig, før vor Pagt er velsignet i Herrens Tempel.

Conrad. Du søde Glut, hvad ængster dig?

Gertrud (til Skytterne). Nu, mine Herrer, vil de føre Bruden?

Stephan. Ja men først maa I høre hvad Ræven sagde.

Chor. Fremad! Fremad!

Stephan. Nei, hør dog —

(Spillemændene begynde Marschen; Toget sætter sig jublende i Bevægelse. Stephan bestræber sig forgjæves for at standse det. Alle drage ham jublende forbi. Endelig traster han bag efter og fortsætter sin Sang under Tummelen.)

Til Ræven, den Snedige, Raden nu kom:
Du, listige Mikkel, lad høre din Dom!

(Imidlertid forlader Toget Skuepladsen, og viser sig atter oppe paa Klippevæggen. Klokken i Capellet lyder, og Brudeskaren drager derind. Klokkeslagene tabe sig efterhaanden.)

Femte Scene.

Heiling

træder frem, saaledes som han gik bort i anden Act.

Her Stedet er, her vil jeg hende vente.
En uvelkommen, skummel Bryllupsgjæst,

En Brudefører klædt i Sorgens Dragt.
Du smukke, lystige, pæne Brudgom, du;
Sig nærmer Natten alt, tag dig i Agt!
I dybe Skygger vil den dig indhylle.

(Fra Capellet lyder Sang.)

18.

Chor.

Sign du, Almægtige,
Brudgom og Brud!
Vær deres Skjold
I Farer, o Gud!

Heiling.

Lad eders Bøn kun hæve sig,
Den evige Hevner er med mig!

med

Chor.

Paa dig, o stærke Gud,
Vi haabe trygt!
Hos dig Algodheds Aand,
Forgaaer al Frygt.
Sign du, Almægtige,
Brudgom og Brud!
Vær deres Skjold
I Farer, o Gud!

Heiling.

Hør ei de Svages Raab,
Dømmende Gud!
Stands ikke Hevnens Lyn,
Knuus deres Haab!

eensang.

Vil Du mig forføre,
Fromme Tempelklang?
Bort da fra mit Øre,
Hevn, gaa frit din Gang!

(han iler bort.)

Sjette Scene.

Choret tier. Kort Pause. Klokken lyder igjen. Toget drager atter jublende ud af Capellet, Marschen taber sig bag Scenen. **Conrad** og **Anna** komme ned paa Skuepladsen.

19.

Duet.

Nu er du min,
Jeg evig din;
Min Arm dig fast omslynger,
Og ved dit Hjerte
Angst og Smerte
Opløse sig i Glædens Blomsterklynger.
Det Løfte, som du henrykt gav,
Den søde Troskabsed,
Skal som en Stjerne paa vor Grav
Fra Himlen straale ned.
Nu er du min,
Jeg evig din!

Syvende Scene.

De Forrige. Stephan med Brudepigerne.

Stephan. Naa, det kan jeg godt lide. Der staae de, ved min Skytspatron, og næbbes som et Par Turtel=

duer, medens Alt tumler sig imellem hinanden derovre paa Dandsepladsen. Er det da saa vigtigt, at I derfor maatte liste eder bort fra Brudeskaren? Vær saa god, nu skal vi til at søge Bruden op; Alle vente paa eder.

Anna. Aa lad det være; hvorledes skulde Conrad med sin saarede Arm —

Conrad. Jo, du søde Glut, jeg maa søge dig op!

Stephan. Ja, det vilde rigtignok ellers være et smukt Bryllup! Hurtig nu; I maae Begge bindes for Dinene; Conrad skal skjules mellem Mændene, og Anna mellem Fruentimmerne. Saaledes maae I nu see at finde hinanden, og vi skal gjøre Jer det vanskeligt nok, kan I troe. Kom nu, kom! Gamle Skikke maae ikke forsømmes; I blive ingen gode Ægtefolk, naar I ikke have fundet hinanden iblinde. Naa, tag nu fat, Pigebørn! føer I Brudgommen med Jer, jeg kommer strax efter med Bruden.

20.

Finale.

(En af Brudepigerne lægger sig paa det ene Knæ ned for Conrad, og folder et hvidt Tørklæde, hvormed hun tilbinder ham Dinene under følgende Sang, over det andet).

Chor.

Saa ville vi en liden Stund
For Dinene dig binde;
Thi elsker du af Hjertens Grund,
Vil du din Brud nok finde.

Conrad.

Ja om du flygted Jorden rundt,
Jeg skulde dig dog finde!

(To Brudepiger føre ham rask bort.)

Stephan (raaber efter dem). Løb alt hvad I kan og skjul ham, jeg kommer strax efter med Bruden.

(Brudepiger binde Anna ligeledes for Øinene.)

Chor.

En liden Stund vi ville her
For Øinene dig binde;
Hvis du din Beiler trofast er,
Vil du ham sikkert finde.

Anna.

Ak, den, man har af Hjertet kjær,
Man snarlig vist vil finde!
Saa føer mig!

(Hun vil række Stephan Haanden, men i det samme træder Heiling imellem dem og griber den. Stephan og Pigerne flygte skrigende: „Ha!"

Anna.

Hvi dette Skrig?
I overgivne Piger, kom til mig!
Saa kom dog — vil I ei? — Til Flugt!
I gjør mig bange; det er ikke smukt!

(Hun river Tørklædet fortrydeligt fra Øinene og seer Heiling, der ubevægelig holder hendes Haand. Hun synker i Knæ og vender med Rædsel Ansigtet bort.)

Barmhjertige Gud!

Heiling.

Hvi blegne dine Roser nu,
Skjøn Jomfru! Kjender ei din Brudgom du?

Anna.

Forfærdelige! bort! Hvo kaldte dig?

Heiling.

Mig Hevnen førte hid!

Anna (betragter ham ængstelig).

Vee mig!

Heiling (rørt ved Synet af hendes Angest).

Anna, hvor kunde du saa grusom være?

Anna (bevæget).

O, lad mig Skylden for jer Qval ei bære!

Heiling.

Har du forglemt den Dag, da du mig gav dit Hjerte,
Da glad og vemodsfuld jeg knælte for dig ned?
Hvorfor, hvorfor brød du den Ed, min Sjæl begjærte?

Anna.

Hvorfor har I den Maske Jer paataget,
Og i jert frygtelige Garn mig draget
Ved Glands, jeg aldrig havde drømt?
Jeg vidste ikke, hvad jeg loved,
Da Brud I kaldte mig!

Heiling (heftig).

Fordømt!
Saa har du intet Troskabsløfte brudt?
Min Nærhed blot dig bragte til at grue!
Velan, nu skal du mig som Hevner skue!

Anna.

Saa hevn dig da, Forfærdelige!
Dog ene kun paa mig
Din Harm udtømme sig;

(knælende.)

O, skaan min Ægtefælle blot!

Heiling (rasende).

Ha, Skændige! det Navn du tør ham give!
Men af dit Hjertes Dyb jeg skal det rive!

Anna (flygter for ham med vaklende Skridt).

O, hellige Jomfru, frels mig, jeg anraaber Dig!

(knælende med udbredte Arme.)

I dine Hænder jeg befaler mig!

Heiling (staaer rystet og tvivlsom).

Niende Scene.

De Forrige. Conrad. Skytter og Bønder.

paa eengang.

Conrad.

Viig bort, Fordømte,
Hendes Frelser er her!

Chor.

Vee dig, Usalige,
Hevnen er nær!

(Conrad overgiver Anna til Brudepigerne; Heiling betragter ham stivt.)

Conrad.

Man kun dine Helvedsgjæster,
Sorte Hexemester!
Viet rul bistert kun hen;
Men tag først dit Dolkestød igjen!

(støder Jagtkniven heftig mod Heilings Bryst; Klingen springer; Heiling staaer ubevægelig og slaaer en høi Latter op.)

Choret
(viger forskrækket tilbage).

Vee os, o Rædsel!
Han er usaarlig!
Nu Helved er fri;
Gud staae os bi!

Heiling.

Aander, herfrem;
Nu Hevnen er fri!

paa eengang.

(Han svinger Staven; Skuepladsen formørkes. Underjordisk Torden. Gnomer med gloende Brande, og Bjergtrolde mylre frem af Jorden. Bryllupsgjæsterne flye forskrækkede for dem og danne Grupper paa begge Sider af Theatret.)

Heiling og Aanderne.

Vee Jer Alle;
Offre for Hevnens Magt
Skulle I falde!

Chor af Bryllupsgjæster.

Vee os Alle,
Offre for Helveds Magt
Skulle vi falde!

Tiende Scene.

Pludselig adskiller Klippevæggen i Baggrunden sig, og man seer ind i det med alle sine Skatte glimrende smykkede Gnomerige. Bjergaandernes Dronning staaer paa en Tronforhøining, omgiven af Dverge og Gnomer. Det bliver atter lyst. Bryllupsgjæsterne vige tilside, og Bjergaanderne kaste sig ned paa Jorden. **Heiling** staaer paa den ene Side; **Conrad** med **Anna** i Armen, og **Gertrud** paa den anden.

Dronningen.

Hold inde, min Søn! ei Harmen sig maa hevne;
Lad Striden mig i Mildhed jevne!

(hun stiger ned og træder frem imellem dem.)

Chor.

Ha, hvad dæmper Hevnens Lue;
Hvilken Glands laer hist sig skue?

Dronningen (til Heiling).

Nu har du Jordens Lyst og Qval erfaret,
Har bødet for din Lidenskab;
Hæv dig nu over Hjertets Tab!
Dig Aanderigets Magter hylde,
Og Moderbarmens Omhedsfylde
Din Smerte lindre skal.

(udbreder Armene.)

Kom her, min Søn; her endes al din Qval!

paa eengang.

Bjergaander (halv høit).
Moderrøsten ham bevæger,
Vil den ham til Mildhed føre?

Bryllupsgjæster (ligesaa).
Hendes Blik min Angest læger,
Vil han Moderstemmen høre?

Heiling (grublende).
Naar mit Haab var slukt,
Og mit Herte lukt,
Vilde jeg tilbagevende —
Jeg kommer Moder, Alt er opfyldt jo!
(kaster sig i hendes Arme og for hendes Fødder; hun bøier sig over ham; hans Hoved hviler ved hendes Bryst.)

Bjergaander.
Hil os, vor Dronning seiret har!
Hil os! han er atter vunden!

Bryllupsgjæster.
Held os Held! hun seiret har,
Farens mørke Sky er svunden!

Heiling (reiser sig op).
Far hen, hver jordisk Lyst og Qval!
Det var besluttet,
Hvad nu skeer.
Mig skuer intet jordisk Øie meer!
(gaaer ind i Klippeaabningen.)

Conrad og Anna (raabe forsonede efter ham).
Farvel, farvel! Og Fred imellem os!
(Dronningen stiger op paa Tronforhøiningen, Heiling ligeledes. Aanderne gruppere sig om Begge, række Heiling Fyrstekronen, som han sætter paa sit Hoved, og kaste ham Kappen om Skuldrene.)

Almindeligt Chor.

Herrens Finger mægtigt vinker,
Fredens Stjerne atter blinker! (Fjeldet lukker sig.)

Conrad og Anna.

Nu er du ganske min, og Angst og Smerte
Til Salighed forvandles ved dit Hjerte!

Chor.

Herrens Finger mægtigt vinker,
Fredens Stjerne atter blinker!